

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 612
din 13.11.2008**

Dosar nr.: 526/2008

Petiția nr.: 9569 din 10.07.2008

Petent: C V C A L

Reclamat: Municipiul Iași prin Primar și Consiliul local Iași

Obiect: discriminare relativ la vocația petenților de a cumpăra apartamente în baza raporturilor de locațiune și contractului de închiriere.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. C V , C A L cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamațiilor

I.2.1. Municipiul Iași prin Primarul Municipiului Iași și Consiliul local Iași, cu sediul în B-dul Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 11, Iași.

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea petenților vizează discriminare creată relativ la vocația petenților de a cumpăra apartamente ce le dețin în baza raporturilor de locațiune și contractului de închiriere.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petenții solicită sancționarea atitudinii discriminatorii a reclamațiilor față de aplicarea unitară a legii în materie locativă (art. 1 din legea nr. 85/1992)

tuturor chiriașilor statului, implicit și ai municipiului prin obligarea autorităților la vânzarea directă a apartamentului deținut. Astfel, petenții arată că au dobândit calitatea de chiriași iar raporturile de locațiune sunt guvernate strict de legile speciale și pe aceleași argumente toate operațiunile legale ce decurg din această calitate. Petenții consideră că este discriminatoriu a se refuza aplicarea legii nr. 85/1992, iar devreme ce stabilirea cuantumului chiriei, recalcularea, prelungirea contractului de închiriere este guvernată de legea specială, aceeași legislație este aplicabilă și în cazul vânzării acestor apartamente, respectiv legea nr. 85/1992 și Directiva nr. 61/1990.

IV. Procedura de citare

4.1. Prin adresa cu nr. 9569 din 10.07.2008, Judecătoria Iași a comunicat C.N.C.D. copia cererii de chemare în judecată și întâmpinarea parților solicitând Consiliului să se pronunțe cu privire la existența sau nu a discriminării în cauză. Din analiza înscrisurilor comunicate a rezultat că petenții s-au adresat instanței și au solicitat citarea CNCD în conformitate cu prevederile art. 27 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată în vederea formulării unui punct de vedere cu privire la situația dedusă soluționării instanței de judecată. Prin solicitarea înregistrată cu nr. 24878/245/07 din 14.05.2008 petenții au cerut instanței de judecată ca C.N.C.D. să se pronunțe în sensul în care situația concretă care face obiectul cauzei implică sau nu o discriminare. Petenții au solicitat citarea părților în fața CNCD pentru a se formula apărări și probe. Cererea a fost reiterată prin adresa cu nr. 24878/245/07 din 25.06.2008.

4.2. Urmare solicitării adresate de instanța de judecată prin adresa cu nr. 9569 din 10.07.2008 și petenților de a se declanșa procedura de citare în fața C.N.C.D., s-a constituit Dosarul 526/2008 și în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 11456 din 03.09.2008 au fost citați petenții. Prin adresa înregistrată cu nr. 11457 din 03.09.2008 a fost citat Primarul municipiului Iași iar prin adresa cu nr. 11458 din 03.09.2008 a fost citat Consiliul local Iași, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 30.09.2008. Deoarece s-a constatat neconfirmarea de primire a adreselor de citare de către petenți, s-a refăcut procedura, fiind stabilit un nou termen la data de 14.10.2008. (prin adresele de citare cu nr. 12787 din 02.10.2008, nr. 12788 din 02.10.2008, nr. 12789 din 02.10.2008). La termen s-a prezentat petentul C V în numele său și al petentei C A. Reclamații au depus punct de vedere în scris înregistrat cu nr. 12756 din 02.10.2008.

4.4. Petenții au depus concluzii prin adresele înregistrate cu nr. 12925 din 07.10.2008.

V. Susținerile părților

Susținerile petentilor

5.2.1. Petenții solicită înlăturarea tratamentului diferențiat aplicat de autoritățile locale în ceea ce privește modalitatea de accedere la proprietate asupra apartamentelor ce le dețin cu chirie în sensul aplicării și acestora a dispozițiilor legii nr. 85/1992 cu referire la Decretul lege nr. 61/1990, astfel cum se aplica și categoriei sociale a chiriașilor ce dețin locuințe din proprietatea privată a statului. În opinia, petenților, discriminarea, în speță, rezultă din chiar dispozițiile legale, art. 1 din legea nr. 85/1992 și modalitatea de aplicare a acestui text de autorități. Legiuitorul dă dreptul chiriașilor statului de a le fi vândute locuințele în mod direct și în ciuda faptului că petenții au calitatea de chiriași ai unei părți administrative a statului, blocul fiind cumpărat din venituri publice, totuși autoritățile locale, în mod discriminatoriu refuză aplicarea acestui act normativ situației petenților.

5.2.2. În opinia petenților există un comportament activ al reclamaților de a refuza aplicarea dispozițiilor legii nr. 85/1992 prin dorința de a vinde apartamentele la licitație, practica ce crează efecte negative ireparabile. Situația invocată vizează persoane aflate în situații analoage sau comparabile, respectiv din aceeași categorie socială, chiriași și aceeași categorie de proprietate-privată a statului, formată din bunuri dobândite din venituri publice.

5.2.3. Chiriașilor ce dețin spații de locuit din proprietatea privată a statului autoritățile locale le aplică dispozițiile legii 85/1992 în sensul vânzării directe către acesta a apartamentelor, lege ce constituie norma specială în materie locativă. Totuși, autoritățile publice aplică petenților dispozițiile legii nr. 215/2001 privind administrația publică locală, ce impune ca modalitate de vânzare, prin licitație publică. Însă aceasta lege instituie numai regula care nu mai este aplicabilă în situația în care imobilul se află sub incidența unui contract de închiriere, situație în care aplicabilă este legea nr. 85/1992. Astfel, se crează un tratament diferențiat în sensul art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată. Acest tratament nu este justificat obiectiv de un scop legitim iar metodele de atungere a aceluși scop nu sunt adecvate și necesare.

5.2.4. Petenții arată că instanțele de judecată au aplicat principiul ca legea specială derogă de la legea generală și ca atare fără nici un echivoc prima are incidență. Devreme ce stabilirea cuantumului chiriei, recalcularea, prelungirea contractului de închiriere este guvernată de legea specială, aceeași legislație este aplicabilă și în cazul vânzării acestor apartamente, respectiv legea nr. 85/1992 și Decretul lege nr. 61/1990. (în acest sens sentințele 1171/E/03.05.2006 Tribunal Iași, nr. 8427/03.07.2008 Judecătoria Iași, decizia civilă din 15.09.2008 în dosar nr. 24877/244/2007, Tribunal Iași)

Sustinerile Primarului municipiului Iași și Consiliului local Iași

5.2.1. Reclamații arată că din punctul de vedere al legislației aplicabile unor bunuri, proprietatea publică a statului este diferită de proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale. Bunurile din proprietatea publică se inventarizează distinct după cum aparțin unităților administrativ-teritoriale, din domeniul public, sau din domeniul privat. Aceste aspecte sunt reglementate de legea nr. 213/19998.

5.2.2. Cadrul legislativ aplicabil obiectului plângerii subliniază lipsa unei legi speciale care să permită înstrăinarea prin vânzare directă a apartamentului în cauză, acesta aflându-se în proprietatea privată a Municipiului Iași.

5.2.3. Legea nr. 85/1992 în mod evident, are ca domeniu de aplicare locuințele din proprietatea publică a statului și nicidecum a unităților administrativ-teritoriale, cu atât mai puțin bunurilor din domeniul privat al acestora. (cum este cazul blocului 1004 achiziționat de la SC Fortus SA, scos la vânzare ca urmare a sechestrului și definitivat cu sume provenind de la bugetul local, intrând în domeniul privat al municipiului prin HCL nr. 331/2000)

5.2.4. Legea nr. 114/1996 legea locuinței, oricare ar fi metoda de interpretare nu poate conduce la aplicarea ei în sensul obligării instituției la vânzare directă către chirie, nici un text expres din acest act nereglementând un atare drept. Similar se poate privi legea nr. 152/1998, legea nr. 10.2001 astfel că nicio analiză a actelor normative menționate nu poate conduce la concluzia că petenții au dreptul de a cumpăra prin vânzare directă apartamentul proprietate privată a Municipiului. În lipsa unei legi speciale, instituțiile reclamate sunt obligate să aplice legea generală, în speță art. 123 alin.2 din legea nr. 215/2001 conform căreia vânzarea, concesiunea și închirierea bunurilor ce fac parte din domeniul public sau privat al municipiului se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii. De altfel, închirierea acestui apartament s-a făcut tot urmare unei licitații publice.

5.2.5. Blocul 1004 este construit din fonduri ale bugetului local, este proprietate privată a Municipiului Iași iar dreptul de proprietate privată al unității administrativ-teritoriale este supus regimului de drept comun, dacă legea nu dispune altfel.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.** Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă**

(vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.3. Curtea Constituțională a României care a statuat cu valoare de principiu că „principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât pentru situații diferite poate exista un tratament juridic diferit, recunoscându-se dreptul la diferență”. (Vezi Decizia nr.70 din 15 decembrie 1993, Decizia nr.307 din 27 decembrie 1994, Decizia nr.139 din 19 noiembrie 1996, Decizia nr.20/2000, Decizia nr.49/2000, Decizia nr.126/2000, Decizia nr.151/2000 si altele)

6.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată.

6.6. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.7. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele Art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau

comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.8. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constituive ale Art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.9. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director ia act de faptul că petentii, în plângerea dedusă soluționării, sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare circumstanțiată prin atitudinea reclamaților față de aplicarea unitară a legii nr. 85/1992 (vezi infra parag. 3.1.) În opinia petenților, discriminarea în speță rezultă din chiar dispozițiile art. 1 din legea nr. 85/1992 precum și din modalitatea de aplicare a acestui text de reclamați. (vezi infra parag. 5.1.1.) Astfel se reține un comportament activ al reclamaților de a refuza aplicarea dispozițiilor legii nr. 85/1992 prin dorința de a vinde apartamentele la licitație. În opinia petenților, regimul juridic aplicabil chiriasilor de catre reclamați este cel instituit de dispozițiile legii nr. 85/1002 însă autoritățile în speță (reclamații) aplică dispozițiile legii nr. 215/2001 privind administrația publică locală, ce impune ca modalitate de vânzare, licitația publică. (vezi în acest sens infra parag. 5.1.3.)

6.10. Luând act de susținerile părților și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul director observă că obiectul petiției este circumscris stabilirii regimului juridic aplicabil situației deduse soluționării în raport cu legislația în materia locativă, în speță Deretul lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, cu modificările și completările ulterioare, legea nr. 114/1996 privind locuințele, cu modificările și completările ulterioare. Practic, astfel cum susțin petenții, interpretarea și modalitatea de aplicare a prevederilor legale în materia raporturilor de locațiune în raport cu legea nr. 215/2001 induce o situație discriminatorie privită în analogie cu interpretarea și modalitatea de aplicare a prevederilor legale reglementate de legea nr. 85/1992.

6.11. Or, în raport de acest ansamblu de împrejurări invocate în sensul reținerii unui tratament diferențiat ce cade sub incidența art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director este practic chemat să se pronunțe asupra unei situații de fapt sub aspectul justificării drepturilor subiective ale petenților. Însă această situație decurge ab initio din interpretarea legii, în speță a prevederilor legii nr. 85/1992 coroborat cu Decretul lege nr. 61/1990 relativ la interpretarea dată prevederilor legii nr. 215/2001. Această situație rezultă fără echivoc din însăși susținerile contradictorii ale părților. În opinia petenților comportamentul activ al reclamaților rezultă din refuzul aplicării dispozițiilor legii nr. 85/1992 și intenția manifestă a acestora de a vinde apartamentele la licitație,

în condițiile legii nr. 215/2001. Or acest aspect este nu doar reiterat cât justificat, în opinia reclamațiilor prin faptul că analiza actelor normative în materie nu poate conduce la concluzia că petenții au dreptul de a cumpăra prin vânzare directă apartamentul proprietate privată a Municipiului. În lipsa unei legi speciale, în opinia reclamațiilor se aplică prevederile legii generale, în speță art. 123 alin.2 din legea nr. 215/2001 conform căruia vânzarea, concesiunea și închirierea bunurilor ce fac parte din domeniul public sau privat al municipiului se fac prin licitație publică, organizată în condițiile legii.

6.12. În opinia Colegiului Director, împrejurările invocate de petenți, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced atribuțiilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, deoarece acestea vizează în mod indisolubil interpretarea și aplicarea legii, stabilirea regimului juridic instituit de legiuitor aplicabil situației de fapt, și subsecvent statuarea justificării drepturilor subiective ale petenților, plasate în contextul prevăzut de art. 2 al O.G. nr. 137/2000, respectiv al unui tratament diferit indus în situații de analogie pe baza unui criteriu suspect. Astfel cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.13. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul Director ar trebui să statueze asupra regimului juridic aplicabil imobilului în speță sub aspectul locațiunii (legea nr. 85/1992, decret lege nr. 61/1990, legea nr. 114/1996) respectiv regimul juridic al imobilului sub aspectul legii nr. 215/2001. În acest context, Colegiul director ar trebui să analizeze justificarea dreptului subiectiv al petenților de a cumpăra imobilul în

speță, corelativ obligației imperative a reclamaților de a vinde imobilul prin vânzare directă și nu prin vânzare în regim de licitație publică. Astfel, Colegiul ar trebuie să determine dacă interpretarea și modalitatea de aplicare a legii este de natură a reține incidența unui raport de analogie sau comparabilitate aplicabil speței, între persoanele fizice care potrivit textelor criticate pot cumpăra imobilul prin negociere directă (vânzare directă) și alte persoanele fizice care potrivit dreptului comun, pot participa la licitație publică. O atare analiză ar presupune însă o substituție efectivă a Colegiului Director instanței de judecată, pentru a aprecia împrejurări corelative modului în care este interpretată și aplicată legea în cauză, relativ la susținerile contradictorii ale părților. Or, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.) Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a cenzura respectiv a face aprecieri în legătura cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale.

6.14. Pe de altă parte, dacă Colegiul Director ar analiza plângerea strict sub aspectul discriminării ce ar rezulta din chiar dispozițiile legale, respectiv art. 1 din legea nr. 85/1992, acest fapt ar presupune sine qua non analiza unei situații discriminatorii ce decurge direct dintr-un act normativ. Or, în măsura în care s-ar admite că pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000, republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unui text de lege, s-ar pune în discuție legitimitatea C.N.C.D. de a înlătura consecințele faptelor discriminatorii, prin hotărâri, ce pot duce, în ultimă instanță, la încetarea aplicabilității unor dispoziții de lege, și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, încalcându-se în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea în atribuțiile legislativului dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale Art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor. În acest sens a statuat și Curtea Constituțională, prin decizia nr. 997 din 7.10.2008, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 20 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. nu pot fi reținute aspecte care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

2. clasarea dosarului;

3. se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte;

4. o copie a hotărârii se va transmite părților: C V C

A L cu domiciliul în
; Municipiul Iași prin Primarul Municipiului Iași și Consiliul local Iași, cu sediul în B-dul Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 11, Iași.

5. o copie a hotărârii se va transmite Judecătorei Iași, la dosar 24878/245/2007.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Președinte

COMȘA Corina Nicoleta – Vicepreședinte

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

TRUINEA Roxana Paula – Membru

VASILE Ana Monica - Membru

Data redactării 29.11.2008

Red. G.D., tehored. A.P. 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

